

מ"ת 57495/08/16 - מדינת ישראל נגד רינאל נאיליה דנילוב,

בית המשפט המחוזי בחיפה

01 ספטמבר 2016

מ"ת 57495-08-16 מדינת ישראל נ' דנילוב(עציר)

בפני כב' השופט רון שפירא, סגן נשיא

מדינת ישראל

המבקשת

נגד

רינאל נאיליה דנילוב, (עציר)

המשיבה

החלטה

כנגד המשיבה הוגש כתב אישום, ת"פ 57482-08-16, במסגרתו מואשמת המשיבה בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 וסעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"). ביחד עם כתב האישום הוגשה בקשה להורות על מעצרה של המשיבה עד לתום ההליכים. בקשה זו היא הבקשה שבפני.

על פי עובדות כתב האישום, המתלוננת והמשיבה מתגוררות בדירות סמוכות בחיפה. לאחר שהתגלע סכסוך בין המתלוננת למשיבה, על רקע קולות ויכוחים שבקעו מדירת המשיבה והפריעו למנוחת המתלוננת, ולאחר שהמתלוננת הגיעה פעמיים לדירת המשיבה, שם התווכחו השתיים, הגיעה המתלוננת בפעם השלישית לדירת המשיבה בתאריך 22.8.16, עובר לשעה 23.30, ובין השתיים פרץ ויכוח. במהלך הוויכוח המשיבה נטלה סכין מטבח, דקרה באמצעותה את המתלוננת דקירה אחת בבטנה וזרקה את הסכין מבעד חלון דירתה. כתוצאה מכך נגרם למתלוננת פצע דקירה בבטן העליונה שחדר לתוך האונה השמאלית של הכבד וגרם לקרע בדרגה שתיים. המתלוננת הובהלה לבית החולים ואושפזה.

לטענת המבקשת יש ראיות טובות לכאורה להוכחת אשמתה של המשיבה, בין היתר עדות המשיבה מיום 24.8.16 שעה 13:27, בה היא מודה בעיקרי העובדות; הודעותיה של המתלוננת; הודעת בן זוגה של המתלוננת אשר שמע את צעקת המתלוננת לאחר הדקירה וראה אותה תופסת בבטנה; הודעת אמה של המשיבה אשר מאשרת את הוויכוחים שקדמו לאירוע הדקירה במהלכם, לטענתה, המתלוננת תקפה את בתה; הודעות הרופאה, החובש והפרמדיק לגבי הפציעה; דו"ח פעולה של השוטרת שהגיעה למקום האירוע ומזכר בו רשמה שהמתלוננת מסרה שהמשיבה דקרה אותה; תיעוד רפואי; שחזור שבוצע על ידי המשיבה; עימות בין המשיבה למתלוננת; דו"חות משל"ט; תמונות המתעדות את החבלה שנגרמה למתלוננת; גרסת המשיבה.

המבקשת טוענת כי העבירה מקימה עילת מעצר על פי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: "חוק המעצרים"). כן נטען כי לחובת המשיבה עבר פלילי, בין היתר בגין החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית, החזקת אגרופן או סכין למטרה לא כשרה, שיבוש מהלכי משפט, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו,

החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית וקבלת נכסים שהושגו בפשע. נטען כי מעשיה של המשיבה מקימים יסוד סביר לחשש שאם תשחרר ולו בתנאים מגבילים תסכן את ביטחונה ושלומה של הציבור וקיים יסוד סביר לחשש ששחרורה או אי מעצרה יביא לשיבוש הליכי משפט, התחמקות מהליכי שפיטה, השפעה על עדים או פגיעה בראיות בדרך אחרת, בין היתר בשים לב לזריקת הסכין עובר להגעת המשטרה למקום האירוע.

ב"כ המשיבה טוען כי הראיות לכאורה בתיק מלמדות על נסיבות מובהקות של הגנה עצמית. נטען כי האירוע התרחש בביתה של המשיבה וכי המתלוננת הגיעה לביתה בפעם השלישית באותו היום כאשר היא אוחזת במקל באמצעותו כבר תקפה את המשיבה בצהרי אותו יום ואף אמה של המשיבה העידה לעניין זה במשטרה. נטען כי על המשיבה ניכרו סימני חבלה בהמשך לתקיפתה על ידי המתלוננת והדבר נכתב בהערת החוקרת בחקירת המשיבה מיום 23.8.16 בע' 3 ש' 46. נטען כי המשיבה אינה מודה שדקרה באקט אקטיבי את המתלוננת אלא טוענת להגנה עצמית (עדות מיום 24.8.16 שעה 13:27 עמ' 2 ש' 10 - 12). נטען כי המשיבה אישרה מיד שפגעה במתלוננת וגם שזרקה את הסכין מהחלון לאחר שנלחצה מהאירוע. נטען כי המתלוננת שיכורה ומשתמשת בסמים וגדולה פיזית מהמשיבה ולכן כשחדרה אל ביתה של המשיבה באלימות בפעם השלישית באותו יום כאשר בידה מקל המשיבה הגיבה כפי שהגיבה. נטען כי המשיבה פגעה במתלוננת פעם אחת ולא המשיכה לפגוע בה ומדובר בסכין מטבח קטנה שהייתה על השולחן. כן נטען כי הפגיעה במתלוננת לא חמורה והחתך קטן וייתכן כי הפגיעה הייתה עמוקה רק בשל העובדה שהמתלוננת זינקה על המשיבה. נטען כי מדובר במסוכנות נקודתית וברף הנמוך, בשל סכסוך ספציפי וכי המשיבה אינה אלימה ואינה מסוכנת. נטען כי המשיבה מטופלת בתחליף סם, נקיה מסמי רחוב יותר מחצי שנה וחידשה את הקשר עם בנה לאחר 7 שנים. נטען כי אין חשש לשיבוש או הימלטות והמשיבה קשרה עצמה לדקירה אך מסרה גרסה ואין עדים שניתן להשפיע עליהם.

המשיבה טענה שהיא מצטערת מאוד על מה שעשתה והבטיחה שתעמוד בתנאים אם תשחרר למעצר בית. טענה שהייתה לפני כן במעצר בית ועמדה בתנאים.

ראיות לכאורה ועילת מעצר:

לאחר עיון בחומר החקירה ובטענות הצדדים, אני קובע כי קיימת תשתית ראייתית המבססת לכאורה סיכוי של ממש להוכחת עובדות כתב האישום, באופן שיקבע כי המשיבה אכן ביצעה את העבירה המיוחסת לה. יצוין כי המשיבה אינה מכחישה את המעשים ואת עצם דקירת המתלוננת, אך טוענת להגנה עצמית. טענה זו תבורר במסגרת ההליך העיקרי ואין מקום להכריע בה כעת. אוסיף, למען הסדר, כי מהראיות לכאורה נראה כי הסיכוי להוכחת כל תנאי הסייג של הגנה עצמית קלושים, הגם שלא חסר בסיס. העבירה המיוחסת למשיבה מקימה עילת מעצר בשל מסוכנות בהתאם לחוק המעצרים.

כלל הוא כי קיומן של ראיות לכאורה, בעבירות שנעשו תוך שימוש בנשק קר או חם, מקימות עילת מעצר על פי סעיף 21 לחוק המעצרים. כך במיוחד כאשר נעשה שימוש אלים בסכין. ראו את הדברים שנאמרו בבש"פ 4786/15 ויליאם סליביא נ' מדינת ישראל (16.7.2015): "ככלל, הנטייה בעבירות של שימוש בסכין, במיוחד מקום בו נגרמה חבלה חמורה עקב כך, היא להורות על מעצר עד תום ההליכים". ראו עוד: בבש"פ 139/10 מדינת ישראל נ' אדיר מנור (17.1.2010); בבש"פ 5506/09 מושאילוב נ' מדינת ישראל (30.7.2009).

בחירת חלופת מעצר:

עם זאת, גם כשקיימות עילות מעצר נגד המשיבה, על בית המשפט לבדוק אם יש בחלופות המעצר כדי לענות על דרישות המעצר בפועל, אם לאו, כקבוע בסעיף 21 לחוק המעצרים. ראו: בש"פ 1911/11 **רועי רוזה נ' מדינת ישראל** (22.3.2011); בש"פ 5654/13 **סעיד אבו מוך נ' מדינת ישראל** (26.8.2013)

ועוד, נקבע בפסיקה ששאלת מסוכנותו של משיב תיבחן לאור נסיבותיו האישיות ונסיבות המקרה. ראו: בש"פ 5235/16 **שירי סובול נ' מדינת ישראל** (14.7.2016); בש"פ 4135/08 **דראוושה נ' מדינת ישראל** (18.5.2008); בש"פ 4812/05 **זחאלקה נ' מדינת ישראל** (20.6.05); בש"פ 6700/04 **מדינת ישראל נ' תבאת גרה** (19.7.04); בש"פ 5222/97 **פטשניק נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"א(4) 720.

אבהיר כי לא התרשמתי ממכלול הנסיבות כי המשיבה תסכן את שלום הציבור. גם לא נראה כי קיים סיכון של ממש להשפעה על עדים. עיקר העובדות כלל לא שנוי במחלוקת ונראה כי עיקרה של המחלוקת תהיה משפטית בעניין קיום נסיבות שמהוות הגנה עצמית. בכל מקרה, וככל שנשקפת מהמשיבה מסוכנות ברמה מסוימת, ניתן לאיין את המסוכנות בצורה סבירה בדרך של שחרורה לחלופת המעצר המוצעת. לא מצאתי מקום להמתין לקבלת תסקיר כדי שלא לגרום להחזקת המשיבה במעצר לתקופה ממושכת, עד לקבלת התסקיר. בנסיבות המקרה, כאשר המתלוננת היא זו שפלשה לדירת המשיבה, מדובר במקרה חריג המצדיק שחרורה לחלופת מעצר כבר כעת ואף בטרם עריכת תסקיר מטעם שירות המבחן בעניינה. עם זאת, וכפי שיובהר, סבור אני כי בעתיד ראוי שיוגש תסקיר בעניינה כדי לבחון את מידת הצורך בהמשך הגבלת חירותה, זאת במסגרת של חלופת מעצר.

אשר על כן אני מאשר את חלופת המעצר המוצעת בביתו של בן זוגה של המשיבה ברחוב השלום 10 דירה 5, שכונת הדר עליון בחיפה. המשיבה תשוחרר ממעצר ותשהה בכתובת הנ"ל בחלופת מעצר בית מלא. שני המפקחים שנחקרו בפני ביום 31.8.16 - יורי איבקיין ת.ז. 324559368 ודוד קצמן ת.ז. 321394835 - יחתמו כל אחד על ערבות צד ג' בגובה 5,000 ₪ להבטחת התחייבותם לפקח על המשיבה ועל עמידתה בתנאי מעצר הבית.

יוער כי שני המפקחים נחקרו ע"י בית המשפט. ב"כ המאשימה העלה תהיות בכל הנוגע ליכולתם לעמוד בתנאים אליהם התחייבו זמן ממושך ולהתמודד עם נתונים האישיים המורכבים של המשיבה. התרשמתי היא כי מדובר במפקחים ראויים, בעיקר ביחס לרמת המסוכנות הנמוכה הנשקפת מהמשיבה. אוסיף עוד בהקשר זה כי חלופת מעצר איננה נועדת אלא ליצור רמה סבירה של ביטחון, להבדיל מוודאות, להשגת מטרות המעצר בדרך אחרת. ראו: בש"פ 7206/10 **מדינת ישראל נ' רומן אגרונוב** (24.10.10), פסקה 20 להחלטת כב' השופט מלצר; בש"פ 6239/11 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (13.9.2011); בש"פ 3648/14 **מדינת ישראל נ' עביד** (22.05.2014), שם נאמר: "לא אחת נפסק כי לא ניתן להפיג לחלוטין כל חשש כאשר נאשם משוחרר לחלופת מעצר. השאלה המרכזית היא האם יש בחלופת המעצר העומדת על הפרק כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו ואת החשש מפני הימלטותו מהליכי שפיטה ברמה "סבירה" או "מתקבלת על הדעת" (בש"פ 5674/13 **מדינת ישראל נ' כהן** [פורסם בנבו] (22.8.2013)). במקרה דנן, בהתחשב בכל הנתונים, נראה כי הסיכון, ככל שהוא קיים, הופג במידה סבירה באמצעות תנאי השחרור".

המשטרה תהיה רשאית לערוך ביקורות בכתובת הנ"ל כדי לוודא שהמשיבה מצויה בדירה בכל עת בהתאם להנחיות בית המשפט.

נאסר על המשיבה לצאת את הבית למעט לצורך התייצבות בבית המשפט לכל דיון בעניינה ולצורך פגישות עם בא כוחה במועדים שימסרו מראש לפרקליטות. הנני מתיר את יציאתה של המשיבה פעמיים בשבוע לשם קבלת טיפול בתחליף סם. הסניגור ימסור לפרקליטות את מועדי קבלת הטיפול. כמו כן אני מתיר את יציאתה מהכתובת בה היא שוהה כל יום בין השעות 09:00 - 10:00 ובין השעות 17:00 - 18:00 וזאת לצורך התאווורות.

המשיבה תתחייב להתייצב לכל דיון בעניינה. עוד תתחייב המשיבה להימנע מיצירת כל קשר עם עדי תביעה שאינם שוטרים. כמו כן נאסר עליה להגיע לדירה בה אירע האירוע נשוא כתב האישום וליצור כל קשר עם המתלוננת.

ייתן צו לעיכוב יציאת המשיבה מהארץ. הצו יומצא למשטרת הגבולות בדואר והמצאתו לא תעכב את הליכי השחרור.

להבטחת קיום חוביה תפקיד המשיבה בקופת בית המשפט סכום של ₪ 2,000 במזומן ותחתום על התחייבות עצמית בגובה ₪ 5,000.

בכפוף להפקדת הבטוחות והערבויות הכספיות ניתן יהיה להורות על שחרור המשיבה ממעצר.

כפי שצוין, ובשים לב למכלול הנסיבות, סבור אני כי ראוי הוא שיוגש תסקיר בעניינה של המשיבה. התסקיר יאמוד את מסוכנותה של המשיבה ואת הצורך בהגבלת חירותה בתנאי מעצר בית מלא. **התסקיר יוגש לבית המשפט עד ליום 28.9.16 ויועבר במקביל לב"כ הצדדים.**

אני קובע את הבקשה להשלמת טיעון בפני כב' השופט ארז פורת, לאחר הגשת התסקיר, במועד שיקבע על ידו, לפי יומנו, בתאריך שלאחר המועד המיועד לקבלת התסקיר.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לשירות המבחן.

ניתנה היום, כ"ח אב תשע"ו, 01 ספטמבר 2016, במעמד המשיבה, ב"כ המשיבה וב"כ המבקשת.

ר' שפירא, ס. נשיא